

ע"פ 34579/04/17 - שאול בר נוי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 34579-04-17 בר נוי נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
המערער
נגד
מדינת ישראל על ידי עו"ד נעמה בנצקי
המשיבה

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט ש. איזקסון) מיום 2.4.2017, לפיו הורשע המערער בהעדרו בעבירה נשוא כתב האישום על פי סעיף 6(א)(2) לחוק עזר לתל אביב יפו (העמדת רכב וחנייתו) התשמ"ד - 1983 ונגזר עליו קנס בסך 400 ₪.

הרקע

נגד המערער הוגש דו"ח חניה במקום בו החניה אסורה על פי תמרור "אין עצירה".

המערער ביקש להישפט וזומן לבית המשפט לשיבת הקראה ביום 5.3.2017. במועד הדיון, הגישה ב"כ המשיבה דו"ח פקח עם תמונות. המערער טען כי הוא הופלה לרעה מאחר ובמקום בו הוא חנה חנו כלי רכב נוספים ולהם לא ניתנו דוחות חניה. עוד טען המערער כי תמונות הפקח שהוצגו בפניו אינן משקפות את המציאות והודה כי "**בפועל חניתי אולי על אדום לבן אבל לא הפרעתי לאיש, לא הפרעתי גם לתנועה...**" ובהמשך "... **אני מודה בכך שהחניתי את הרכב שלי במועד ובמקום הנקובים בכתב האישום לצד מדרכה הצבועה באדום לבן...**".

הדיון נקבע לבקשת המערער לשמיעת הוכחות ליום - 2.4.2017 בשעה 08:00, אולם המערער לא הופיע ובית המשפט קמא הרשיעו וגזר את דינו בהעדרו.

ביום 5.4.2017 דחה בית משפט קמא את בקשתו של המערער לבטל את פסק הדין שניתן בהעדר, מאחר וטעה וסבר כי הדיון נקבע ליום 4.4.2017 ולא ביום 2.4.2017.

להלן בתמצית טענות המערער:

1. לדברי המערער אין מחלוקת כי חנה ליד מדרכה המסומנת באדום לבן, אולם הוא הופלה לרעה מאחר ורק לרכבו נרשם דו"ח חניה על כך.

2. על המשיבה מוטלת החובה לדאוג להעמדת תמרור "אין עצירה" על עמוד ולא להסתפק בסימונים על אבני השפה שאינם נראים היטב.

3. המערער עתר לבית משפט להחזיר את הדיון לבית משפט קמא או לדון בטענותיו במסגרת הערעור.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי במסמכים ובפרוטוקול שבתיק בית משפט קמא, סבורתני כי דין הערעור להידחות.

המערער ציין בערעורו כי אין מחלוקת על כך שרכבו חנה ליד מדרכה הצבועה בצבעי אדום לבן.

כך טען המערער אף בפני בית משפט קמא בישיבה מיום 5.3.2017.

למערער שתי טענות: האחת - כי "**הופלה לרעה**" מאחר ולכלי רכב אחרים שחנו במקום לא ניתנו דוחות חניה והשניה - כי היה צורך להעמיד תמרור "**אין עצירה**" על עמוד ולא להסתפק בסימון בצבעי אדום לבן על שפת המדרכה.

כמפורט לעיל, מדובר בפסק דין שניתן בהעדר ובבקשה לביטולו. מועד הדיון בהוכחות נקבע בנוכחותו של המערער ואף נמסר לו במעמד הדיון בהקראה, פרוטוקול הדיון ובו צוין כי מועד הדיון בהוכחות הוא יום 2.4.2017.

המערער כאמור, לא התייצב בבית המשפט במועד הדיון, לדבריו, הוא טעה במועד.

מאחר והמערער לא התייצב לדיון, כדון, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בהעדרו וגזר את דינו.

בנסיבות נשוא הדיון, לא שוכנעתי כי טעותו של המערער במועד הדיון, מצדיקה את ביטול פסה"ד שניתן בהעדרו. זאת ועוד, סיכויי הגנתו אף הם קלושים ביותר.

למעלה מהנדרש, אתייחס בקצרה גם לטענות ההגנה שהעלה המערער;

אין חולק כי המערער חנה במקום בו החניה אסורה, כאשר שפת המדרכה מסומנת בצבעי אדום לבן. אין חובה על פי החוק להציב בכל מקום, לאורך מדרכה המסומנת באדום לבן, גם תמרור "**אין עצירה**". די בסימון על שפת המדרכה.

לענין טענת האפליה, כידוע, הנטל להוכחתה מוטל על המערער. טענה זו כלל לא פורטה, לא בפני בית משפט קמא כאשר הועלתה ולא בערעור שבפני.

המערער לא ציין כי הוא יודע אלו כלי רכב חנו לידו והאם חנו במקום גם בעת שהגיע לשם הפקח שרשם לרכבו את הדו"ח. שהרי קיימת אפשרות שכלי הרכב האחרים הגיעו למקום לאחר לכתו של הפקח, או שנסעו מהמקום לפני הגיעו.

טענת האפליה הפסולה שהעלה המערער, הועלתה באופן סתמי וללא כל פירוט וביסוס עובדתי.

זאת ועוד, הלכה פסוקה היא כי אכיפה חלקית איננה אכיפה בררנית פסולה.

אשר על כן ומאחר ולא מצאתי כי שגה בית משפט קמא בפסק דינו או בהחלטתו, אני דוחה את הערעור. הקנס שנגזר על המערער הינו מידתי וסביר.

מזכירות בית המשפט תשלח עותק מפסק הדין למערער.

ניתן היום, ד' תמוז תשע"ז, 28 יוני 2017, בהעדר הצדדים.